

Sygn. akt IX GC 534 /17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Sławomir Boratyński

Protokolant :starszy sekretarz sądowy Anna Babiarcz

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2018 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa

M. M.

przeciwko

Ośrodek (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

o stwierdzenie nieważności uchwały

I. stwierdza nieważność uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Ośrodek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. podjętej w dniu 28 października 2017 roku, w przedmiocie dokapitalizowania Spółki;

II. zasądza od powoda M. M. na rzecz pozwanego Ośrodek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwotę 1.097,00 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSO Sławomir Boratyński

Sygn. akt IX Gc 534/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 listopada 2017 r. nadanym w tym samym dniu (k. 3 i nast.) powód M. M. wystąpił przeciwko pozwanemu : Ośrodek (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R. o stwierdzenie nieważności uchwały nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników pozwanej spółki podjętej w dniu 28 października 2017 r. o dokapitalizowaniu pozwanej spółki poprzez zobowiązanie do dopłaty po 8 000 zł. od każdego ze wspólników w terminie 14 dni oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu . Pozew zawierał w swojej treści również wniosek o udzielenie zabezpieczenia .

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że pełnomocnik pozwanej spółki zawiadomił powoda ,że w dniu 28 października 2017 r. odbędzie się nadzwyczajne zgromadzenie wspólników pozwanej spółki , a w zaproszeniu jako pkt 6 porządku zgromadzenia wymieniono podjęcie uchwały w sprawie dokapitalizowania spółki . W wyznaczonym dniu zgromadzenie podjęło uchwałę o dokapitalizowaniu spółki kwotami po 8 000 zł. ze stwierdzeniem ,że wspólnicy w wyniku podjętej uchwały na podstawie § 13 ust. 1 umowy spółki oraz art. 231 § 2 pkt 2 ksh są zobowiązani

w terminie 14 dni od podjęcia uchwały do uiszczenia na rzecz spółki kwoty po 8 000 zł. każdy pod rygorem podjęcia czynności prawno – egzekucyjnych oraz ,że nadzwyczajne zgromadzenie wspólników zobowiązuje zarząd do wykonania podjętych uchwał. Przeciwno uchwale głosował powód reprezentowany przez pełnomocnika .

Według strony powodowej zaskarżona uchwała dotknięta jest nieważnością jako sprzeczna z ustawą , albowiem narusza przepisy art. 151 § 3 , art. 159 i art. 177 § 1 i 2 ksh gdyż umowa spółki nie zobowiązuje wspólników do dopłat .Wskazano ,że obowiązek ten nie wynika ani z § 13 ust. 1 umowy spółki ani z art. 231 § 2 pkt 2 ksh . Wskazano nadto ,że zaskarżona uchwała narusza także przepis art. 238 § 2 ksh albowiem w zaproszeniu informującym o zwołaniu zgromadzenia w pkt 6 porządku obrad nie wskazano w jaki sposób ma być realizowane dokapitalizowanie spółki .

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy zabezpieczył powództwo poprzez zakazanie zarządowi pozwanej spółki wykonania zaskarżonej uchwały (k. 40 i nast.) .

Odpis pozwu wraz z odpisami załączników został stronie pozwanej doręczony w dniu 26 stycznia 2017 r. (k. 53) . W ustawowym terminie strona pozwana wniosła odpowiedź na pozew , w której podniosła zarzut bezzasadności powództwa z uwagi na oświadczenie zarządu pozwanej spółki złożone w dniu 27 listopada 2017 r. , a więc przed wniesieniem pozwu ,a ewentualnie z ostrożności procesowej wskazała ,że uznaje powództwo w całości co do żądania określonego w pkt 1 petitum pozwu .Strona pozwana wniosła również o odstąpienie od obciążenia pozwanej kosztami procesu ewentualnie, zaś na podstawie art. 101 kpc o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej spółki zwrotu kosztów procesu , w tym kosztów zastępstwa procesowego .

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazano między innymi ,że pismem z dnia 27 listopada 2017 r. zarząd pozwanej spółki złożył powodowi oświadczenie , iż cofa wezwanie w przedmiocie dokapitalizowania pozwanej skierowane do powoda na podstawie zaskarżonej uchwały .

Postanowieniem z dnia 8 marca 2018 r. po sprawdzeniu przez Sąd Okręgowy wartości przedmiotu sporu wartość ta została określona na kwotę 24 000 zł. (k. 73) .

Swoje stanowiska strony podtrzymały w pismach procesowych złożonych do akt niniejszego postępowania (vide pismo strony powodowej z dnia 9 lutego 2018 r. k. 66 , pismo strony pozwanej z dnia 16 lutego 2018 r. k. 69) . W piśmie z dnia 9 lutego 2018 r. k. 66 pełnomocnik strony powodowej zaprzeczył natomiast , aby powód otrzymał pismo z dnia 27 listopada 2017 r. Pełnomocnik pozwanego podtrzymał także dotychczasowe stanowisko na terminie rozprawy w dniu 13 kwietnia 2018 r. (k. 86) . Na terminie rozprawy pełnomocnik pozwanego wniosł nadto o odrzucenie pozwu uzasadniając swój wniosek cofnięciem przez pozwana spółkę oświadczenia o dokapitalizowaniu spółki oraz uchyleniem powyższej zaskarżonej uchwały przez zgromadzenie wspólników . Pełnomocnik ten oświadczył również ,że nie składa żadnych wniosków procesowych w zakresie mediacji , jak też podtrzymał on stanowisko strony pozwanej zawarte w odpowiedzi na pozew co do kosztów procesu oraz co do uznania powództwa .

Pismo procesowe strony pozwanej zawierające wniosek o odroczenie rozprawy zostało dołączone do akt już po zamknięciu rozprawy i po wydaniu orzeczenia (k. 91) .

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy w Lublinie rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Pozwana spółka jest wpisana do KRS pod numerem (...) (k. 29 i nast. oraz 57 i nast.) . Powód jest wspólnikiem pozwanej spółki i jest to okoliczność niesporna między stronami niniejszego postępowania (vide również odpis z KRS k. 29 i nast. oraz 57 i nast.) . Jednolity tekst umowy spółki zawarty jest w akcie notarialnym z dnia 4 maja 2010 r. (rep a nr 3000/2010 – kserokopia aktu k. 9 i nast.) .Pismem z dnia 2 października 2017 r. skierowanym do powoda został on poinformowany przez pełnomocnika zarządu pozwanej spółki o zwołaniu na dzień 28 października 2017 r. nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników (k. 17 i nast.) . W porządku obrad tego zgromadzenia przewidziano między innymi podjęcie uchwały w sprawie dokapitalizowania spółki . Powyższe zgromadzenie odbyło się w zaplanowanym terminie . Na zgromadzeniu tym podjęto między innymi uchwałę w przedmiocie dokapitalizowania spółki kwotą 24 000 zł. tj. kwotą po 8000 zł. od każdego ze wspólników . Za uchwałą

oddano 60 głosów , zaś przeciw uchwale 30 głosów .Przeciw uchwale głosował pełnomocnik powoda (vide protokół z dnia 28 października 2017 r.) . W protokole znalazł się również zapis ,że wspólnicy są zobowiązani w terminie 14 dni od dnia podjęcia powyższej uchwały do uiszczenia na rzecz spółki kwoty po 8 000 zł. każdy pod rygorem podjęcia czynności prawno egzekucyjnych oraz ,że nadzwyczajne zgromadzenie wspólników zobowiązuje zarząd do wykonania podjętych uchwał. W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowa uchwała miała charakter uchwały o nałożeniu na wspólników obowiązku dopłat przewidzianych w przepisie art. 177 § 1 ksh .

Pismem z dnia 27 listopada 2017 r. , którego adresatem był powód pełnomocnicy pozwanej spółki poinformowali powoda , iż zarząd pozwanej spółki cofa wezwanie w przedmiocie dokapitalizowania pozwanej skierowane do powoda na podstawie zaskarżonej uchwały - tak wobec powoda jak i wobec pozostałych wspólników (k. 56) . Strona pozwana nie wykazała jednak ,że powyższe pismo zostało w ogóle wysłane powodowi , jak też tym bardziej ,że ono do niego w ogóle dotarło (jak wskazano natomiast wyżej strona powodowa zaprzeczyła , aby powyższe pismo otrzymała) .

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie odpisów dokumentów – kserokopii w tym poświadczonych przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego strony powodowej i pozwanej . Ani strona pozwana , ani strona powodowa zakresie dowodów dołączonych do akt nie zgłosiła żadnych zarzutów w zakresie ich mocy dowodowej , czy w zakresie ich prawdziwości , czy też ich wreszcie autentyczności .Jedyny zarzut zgłoszony przez stronę powodową co do pisma datowanego na dzień 27 listopada 2017 r. dotyczył tego ,że strona powodowa go nie otrzymała . Mając powyższe na względzie także Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do tego , aby z urzędu podważać wiarygodność tych dowodów , a tym samym ich moc dowodową . Mając zatem na względzie całokształt materiału dowodowego Sąd Okręgowy obdarzył wszystkie dowody wiarą i na ich podstawie dokonywał ustaleń powyższego stanu faktycznego .

W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowe roszczenie strony powodowej było w całości zasadne i zasługiwało na jego uwzględnienie. Stosownie do przepisu art. 177 § 1 ksh umowa spółki może zobowiązywać wspólników do dopłat w granicach liczbowo oznaczonej wysokości w stosunku do udziału. Dopłaty powinny być nakładane i uiszczane przez wspólników równomiernie w stosunku do ich udziałów (§ 2) . Dopłaty mogą być wnoszone w związku z czasowymi trudnościami finansowymi spółki, potrzebą jej dokapitalizowania, koniecznością poniesienia dodatkowych nakładów inwestycyjnych . Dopłata jest zatem formą wewnętrznej przymusowej pożyczki wspólników na rzecz spółki. Nie jest ona formą podwyższenia kapitału zakładowego (chyba że zostanie na taki zaliczona przy zwrocie), ale powiększa majątek spółki. Wpisywana do kapitału zapasowego nie powiększa wartości udziałów wspólników w kapitale zakładowym. Umowa spółki jest jedynym źródłem, w którym może być wprowadzony obowiązek dopłat . Dopłata może być przewidziana w pierwotnej umowie spółki i taka sytuacja jednak nie ma miejsce w przedmiotowym stanie faktycznym . W umowie pierwotnej wymagało to by nadto konsensusu wszystkich wspólników. W doktrynie powszechnie przyjmuje się także ,że uchwała "wykonawcza" realizująca postanowienie umowy spółki co do dopłat, nakładająca konkretną dopłatę, niebędąca już zmianą umowy, nie wymaga w takim przypadku zgody wszystkich wspólników, gdyż ta została już wyrażona wcześniej przy wprowadzeniu instytucji dopłat (zob. A. Szajkowski, M. Tarska, A. Szumański, Kodeks, 2005, t. II, s. 695; J. Strzępka, E. Zielińska, Kodeks, 2001, s. 570; L. Żyżyłewski, Dopłaty..., op. cit., s. 17; A. Brynika, A. Kowalczyk, Sposoby dofinansowania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, Mon.Praw. 2001, nr 20, s. 1039). Powszechnie przyjmuje się także ,że dopłaty są określone w granicach liczbowo oznaczonej wysokości w stosunku do udziałów. Wartość musi więc być stosunkowa, tj. określać relacje między udziałem a dopłatą. Możliwe są więc określenia odnoszące się do wielokrotności wartości udziału (na przykład dwukrotnej jego wartości), określonej części udziału (na przykład połowy), może to być więc określenie iloczynowe, ilorazowe, procentowe. Cechą obowiązku dopłat jest przy przyjęciu stosunkowości stworzenie pewnych relacji między posiadanymi udziałami a kwotami, które wspólnik ma wpłacać. W doktrynie przyjmuje się także ,że z zasady proporcjonalnego obciążania wspólników dopłatami nie należy wyciągać wniosku, że wspólnik może uzależnić wniesienie przez siebie dopłaty od faktu wywiązania się z tego obowiązku przez pozostałych wspólników (W. Pyziół, Kodeks, 2001, s. 332)- (por. także Andrzej Kidyba , Komentarz aktualizowany do art.177 Kodeksu spółek handlowych , LEX) . Przedmiotowa uchwała w ocenie Sądu Okręgowego powyższego wymogu nie spełniała . Stosownie do przepisu

art. 178 § 1 ksh wysokość i terminy dopłat oznaczane są w miarę potrzeby uchwałą wspólników. Jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej, do dopłat tych stosuje się przepisy § 2 oraz art. 179 ksh .

Stosownie do przepisu art. 252 ksh zapisowi z jego § 1 osobom lub organom spółki, wymienionym w art. 250, przysługuje prawo do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników sprzecznej z ustawą. Przepisu art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego nie stosuje się. Prawo do wniesienia powództwa wygasa z upływem sześciu miesięcy od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, jednakże nie później niż z upływem trzech lat od dnia powzięcia uchwały (§ 3) . Upływ terminów określonych w § 3 nie wyłącza możliwości podniesienia zarzutu nieważności uchwały (§ 4) . Jak wynika z powyższego samo zaskarżenie uchwały nie jest wymogiem koniecznym do stwierdzenia jej nieważności bowiem zarzut w tym zakresie może być także podnoszony przez uprawnionych również poza postępowaniem o stwierdzenie nieważności uchwały . Nie oznacza to zatem , że jeżeli uchwała nie została zaskarżona w trybie powyższego przepisu mamy do czynienia z ważnością (konwalidacją) takiej uchwały, jeżeli ab initio była nieważna. W stosunku do takiej uchwały mogą być bowiem podnoszone zarzuty nieważności rozpatrywane w trybie art. 58 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h. i to zarówno przez podmioty uprawnione, o których mowa w art. 250 k.s.h., jak i przez osoby trzecie. Przepis zawarty w art. 252 § 4 k.s.h. nie zawęża bowiem kręgu podmiotów uprawnionych jedynie do osób enumeratywnie wskazanych w art. 250 k.s.h. Funkcja art. 252 § 4 k.s.h. jest odmienna - z przepisu tego wynika, że nawet jeżeli w ustawowym terminie nikt uchwały nie zaskarżył, w każdym czasie dowolna osoba, którą mogą dotknąć skutki uchwały nieważnej, może zasłonić się zarzutem jej nieważności (zob. R. Flejszar, S. Koczur, Moc wiążąca uchwał organów spółek kapitałowych wobec osób trzecich, Pr.Sp. 2009, nr 7-8, s. 9). Sąd orzekający w sprawie, gdzie pojawił się zarzut nieważności uchwały, będzie zobowiązany samodzielnie rozważyć, czy istotnie uchwałę należy uznać za nieważną, a jeżeli tak - uznać, że ex tunc nie wywołuje ona żadnych skutków prawnych, pomimo iż nie została wyeliminowana z obrotu prawnego stosownym orzeczeniem ustalającym (ibidem). W związku z powyższym każda osoba może odmówić wykonania nieważnej uchwały lub zastosowania się do zawartych w niej nakazów (tak S. Sołtysiński, Nieważne..., op. cit., s. 10-11). Podniesienie wspomnianych zarzutów może nastąpić w każdym czasie, podobnie jak w innych przypadkach bezwzględnej nieważności (ibidem).

Zgodnie nadto z przepisem art. 238 § 1 ksh zgromadzenie wspólników zwołuje się za pomocą listów poleconych lub przesyłek nadanych pocztą kurierską, wysłanych co najmniej dwa tygodnie przed terminem zgromadzenia wspólników. Zamiast listu poleconego lub przesyłki nadanej pocztą kurierską, zawiadomienie może być wysłane wspólnikowi pocztą elektroniczną, jeżeli uprzednio wyraził na to pisemną zgodę, podając adres, na który zawiadomienie powinno być wysłane. W zaproszeniu należy oznaczyć dzień, godzinę i miejsce zgromadzenia wspólników oraz szczegółowy porządek obrad. W przypadku zamierzonej zmiany umowy spółki należy wskazać istotne elementy treści proponowanych zmian (§ 2) . Treść tego przepisu oznacza zatem , że chociaż w zaproszeniu powinien być podany szczegółowy porządek obrad , to jego szczegółowość winna zmierzać do określenia dokładnego przedmiotu obrad , kolejności , wskazania uchwał które mają być podjęte – ich przedmiotu . W przypadku tylko uchwał , które mają być podjęte w przedmiocie zmian umowy spółki ustawodawca wymaga , aby porządek obrad był jeszcze bardziej szczegółowy bowiem musi on zawierać nie tylko samo wskazanie uchwały w przedmiocie zmiany umowy , ale również treść proponowanych zmian. Z literalnego brzmienia tego przepisu nie wynika zatem , aby istniał także wymóg określania w zawiadomieniu szczegółowej treści również innych uchwał, które mają być podjęte , a które nie odnoszą się do zmian umowy spółki . W przedmiotowym przypadku zaskarżona uchwała dotyczyła faktycznie nałożenia na udziałowców pozwanej spółki obowiązku dopłat , a tym samym w ocenie Sądu Okręgowego porządek obrad winien precyzować na czym ma faktycznie polegać dokapitalizowanie spółki .Zgodnie z ustalony orzecznictwem Sądu Najwyższego porządek obrad zgromadzenia wspólników spółki z o.o. należy sformułować na tyle szczegółowo, na ile w danej sytuacji można to uczynić zgodnie z najlepszą wiedzą na dzień zwoływania tego zgromadzenia. Oznaczenie porządku obrad zgromadzenia wspólników według art. 238 § 2 k.s.h. musi być na tyle dokładne, żeby było jasne, co będzie rzeczywistym przedmiotem obrad, żeby to umożliwiałoby realne przygotowanie się do dyskusji i do podjęcia ewentualnych uchwał. Oznaczenie jednakże według tego przepisu szczegółowego porządku obrad zgromadzenia wspólników spółki z o.o. dopuszcza jego zwięzłe sformułowanie i nie wymaga wskazywania brzmienia planowanych uchwał, sprzeciwia się jednak czynić to ogólnikowo oraz tak niedokładnie, że wprowadza wspólników w błąd, a zwłaszcza uniemożliwia albo ogranicza im rzeczywistą realizację uprawnień ustawowych lub

umownych. W ocenie Sądu Okręgowego porządek obrad nie wskazywał natomiast nie tylko na przedmiot uchwały, ale trudno jest też uznać, aby w niniejszym przypadku wspólnik miał wiedzę, że uchwała ta ma dotyczyć uchwalenia dopłat wobec wspólników. W orzecznictwie tym przyjęto także, że zamierzając podjąć uchwałę zgromadzenia wspólników spółki z o.o. w sprawie przewidzenia dopłat, w porządku tym wystarczy wskazać, że chodzi o uchwalenie dopłat, bez dokładnego podawania ich wysokości, chyba że z umowy spółki wynikają określone uprawnienia wspólników wpływające na podjęcie przez nich decyzji w tej sprawie, np. co do przewidzianego umową prawa żądania odkupienia lub umorzenia udziałów. (por. wyrok z dnia 14 maja 2009 r., I CSK 406/08, LEX nr 510991). Z przedmiotowego porządku obrad nie można natomiast w ocenie tutejszego Sądu wywieść nawet, jak wskazano powyżej, że chodzi tu w ogóle o dopłaty. Stanowisko to potwierdzono także w doktrynie, gdzie przyjęto, że np. określenie w porządku obrad "Podwyższenie kapitałów własnych spółki" i wskazanie w informacji dodatkowej, jakie są to uchwały, jest podstawą do prawidłowego podjęcia uchwał. Określając porządek obrad, może posłużyć się metodą ogólnej propozycji zagadnień, zaznaczając możliwość podjęcia w danej materii uchwały, połączonej z uszczegółowieniem tych kwestii w dodatkowych wyjaśnieniach będących integralną częścią tego porządku obrad (por. A. Kidyba, artykuł Rzeczposp. 2005/6/20, Porządek obrad: ważna jest treść, por. też A. Kidyba Komentarz bieżący do art. 238 Kodeksu spółek handlowych (Dz.U.00.94.1037), LEX/el. 2009, por. Kodeks spółek handlowych, Komentarz, Orzecznictwo autorstwa Jerzego Jacyszyna, Sławomira Krześ i Elwiry Marszałkowskiej – Krześ, Wydawnictwo LIBRATA Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie, Wydanie I, Warszawa 2001, tezy do art. 238 ksh str. 344 i nast.). Chodzi zatem o to, aby bardzo konkretnie wskazać, co będzie umieszczone w porządku obrad. Wiąże się to przede wszystkim z tym, że co do zasady uchwały zapadają bez względu na liczbę obecnych. Wspólnik ma prawo, ale nie ma obowiązku udziału w zgromadzeniu. Może zrezygnować z udziału, jeżeli uważa, że nie będą rozpatrywane sprawy, którymi jest zainteresowany. Pamiętać należy o tym, że chodzi o porządek obrad, kolejność podejmowanych działań, a nie tylko porządek podejmowanych uchwał. Proponowany porządek obrad nie może być traktowany li tylko formalnie, jako zbiór punktów o określonej treści. Pamiętać należy także, że w praktyce porządek obrad, nawet rozumiany jako szczegółowy, wygląda w ten sposób, że są to pojedyncze zdania, a nie szerokie fragmenty opisowe. Tylko tam wszędzie, gdzie owa lapidarność sformułowania mogłaby okazać się zbyt mało szczegółowa, należy zastosować metodę uszczegółowienia w załącznikach i wyjaśnieniach. W przypadku oceny szczegółowości porządku obrad należy nadto wziąć pod uwagę również całokształt wiedzy wspólnika w tym zakresie.

Pismo zarządu, co do którego strona pozwana nie wykazała nawet zgodnie z ogólną regułą dowodową, że zostało ono doręczone powodowi nie spowodowało, że zaskarżona uchwała została wyeliminowana z porządku prawnego. Strona pozwana zgodnie nadto z art. 6 kc nie wykazała zasadności twierdzeń swojego pełnomocnika procesowego, że uchwała ta została uchylona przez organ, który wcześniej ją podjął. Należy tu bowiem wskazać, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest jednak dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Sąd nie ma zaś obowiązku dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r., (...) 661/00, LEX nr 52781, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., II CKN 1322/00, LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., III CKN 567/98, LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., II UKN 182/98, OSNP 1999/17/556, wyrok z dnia 9 lipca 1998 r., II CKN 657/97, LEX nr 50630, wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r., III CKN 384/98, Biul.SN 1998/11/14, wyrok z dnia 25 marca 1998 r., CKN 656/97, OSNC 1998/12/208) na potwierdzenie zgłaszanych przez tę stronę w toku procesu twierdzeń. Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228§1 k.p.c.), znane Sądowi z urzędu (art. 228§2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wnioskowania z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.). W niniejszym przypadku żadna z tych sytuacji nie miała jednak miejsca.

W ocenie Sądu Okręgowego mając powyższe na względzie nie można podzielić stanowiska strony pozwanej, że powództwo było bezzasadne z uwagi powyższe pismo zarządu pozwanej spółki.

Strona pozwana – jej pełnomocnik nie wykazał natomiast zasadności zgłoszonego zarzutu w zakresie istnienia podstaw do odrzucenia pozwu. Nie wykazał on bowiem, że w ogóle zaistniały przesłanki określone w przepisie art. 199 § 1 kpc skutkujące odrzuceniem pozwu.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową sprawę jednakże miał na uwadze przede wszystkim fakt, że strona pozwana uznała niniejsze powództwo Stosownie natomiast do przepisu art. 213 § 2. kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W ocenie Sądu Okręgowego sytuacja taka nie miała miejsca w przypadku dokonania uznania roszczenia przez stronę pozwaną zawartego w odpowiedzi na pozew oraz podtrzymanego przez pełnomocnika pozwanego na terminie rozprawy w dniu 13 kwietnia 2018 r.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 252 § 1 ksh stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały.

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc). Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc). Stosownie jednakże do zapisu z art. 101 kpc zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. Prawo pozwanego do zwrotu kosztów mimo uwzględnienia powództwa jest zatem uzależnione od jednoczesnego spełnienia dwóch przesłanek: braku powodu do wytoczenia sprawy i uznania powództwa przy pierwszej czynności procesowej. Przyjmuje się, że pozwany nie daje powodu do wytoczenia powództwa, o ile jego postawa wskazuje, że strona powodowa wzywając go do zapłaty, czy jak w tym przypadku wycofania się z podjętej uchwały uzyskałaby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa. Strona powodowa nie wykazała natomiast w niniejszym postępowaniu, aby przed wytoczeniem powództwa próbowała podjąć i podjęła jakiegokolwiek działania mające na celu wezwanie strony pozwanej do dobrowolnego spełnienia jej roszczenia, tym bardziej, wobec brzmienia przepisu z przepisu art. 187 § 1 pkt 3 kpc (w judykaturze przyjmuje się, że uchybienie jednakże temu obowiązkowi wynikającemu z powyższego przepisu przez powoda nie może skutkować jednak zwrotem pozwu, a może ono mieć wpływ na rozstrzygnięcie o kosztach procesu). Tylko brak reakcji pozwanego na wezwanie do spełnienia świadczenia wyklucza przyjęcie, że pozew nie był konieczny. Uznanie powództwa musi być natomiast wyraźne i musi nastąpić przy pierwszej czynności procesowej, a więc w odpowiedzi na pozew lub na pierwszej rozprawie. Przyjmuje się także, że uznanie powództwa w warunkach art. 101 kpc nie wymaga jednoczesnego spełnienia świadczenia (a więc w niniejszym przypadku np. uchylenia zaskarżonej uchwały). Przepis art. 101 kpc nie ma wprawdzie zastosowania w przypadku tzw. orzeczeń koniecznych, a więc w sprawach, w których osiągnięcie zamierzonego stosunku prawnego może nastąpić wyłącznie przez wytoczenie powództwa, bowiem akceptacja żądań pozwu przez pozwanego sama z siebie nie usprawiedliwia zastosowania powyższego przepisu. Z orzeczeniami koniecznymi mamy zatem do czynienia w sprawach np. o rozwód, o ustalenie lub zaprzeczenie ojcostwa, do czego może dojść wyłącznie w drodze powództwa wniesionego przez osoby do tego legitymowane (por. post. SN z 15.12.1965 r., II CZ 110/65, OSPiKA 1966, nr 7, poz. 177). Przedmiotowa sprawa do tej kategorii spraw w ocenie Sądu Okręgowego nie należy.

Mając powyższe na względzie należy zatem stwierdzić, że pozwany nie daje powodu do wytoczenia sprawy, jeżeli postępowanie jego i postawa wobec roszczenia strony powodowej ocenione zgodnie z doświadczeniem życiowym usprawiedliwiają wniosek, że strona powodowa uzyskałaby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa (orz. SN z 13.4.1961 r., IV CZ 23/61, OSNC 1962, Nr 3, poz. 100). Uznanie powództwa czyni natomiast zadość

wymaganiom art. 101 kpc , jeżeli daje realną podstawę do przyjęcia, że pozwany może i zamierza niezwłocznie zaspokoić pretensje powoda. Przedmiotowa uchwała nie pochodziła wprawdzie od zarządu i nie została ona uchylona przez organ , który ją podjął – uchylona przed wytoczeniem powództwa (strona pozwana tej ostatniej okoliczności nie wykazała) , ale również strona powodowa nie wykazała , aby strona pozwana reprezentowana przez zarząd przed wytoczeniem powództwa , albo też po tej dacie , a jeszcze przed rozpoznaniem wniosku strony powodowej o udzielenie zabezpieczenia zamierzała zaskarżoną uchwałę wykonywać tj. aby po upływie terminu oznaczonego w uchwale na jej wykonanie , podjęła jakieś czynności prawno - egzekucyjne zmierzające do jej zrealizowania zaskarżonej uchwały . Strona powodowa nie twierdziła nawet aby przed wytoczeniem powództwa zwracała się do pozwanej spółki w przedmiotowej sprawie celem polubownego rozstrzygnięcia powstałego sporu i aby stanowisko pozwanego w tej kwestii spowodowało konieczność zaskarżenia uchwały tym bardziej w świetle przepisu art. 252 § 4 ksh.

Sąd Okręgowy pełnomocnikowi strony pozwanej przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości stawki podstawowej , jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 , poz. 1800 z późn. zm.) obowiązującego w dacie wytoczenia powództwa . Na koszty zasądzenie na rzecz strony pozwanej składała się także opłata skarbowa od udzielonego przez stronę pozwaną pełnomocnictwa jej pełnomocnikowi procesowemu .

Rygor natychmiastowej wykonalności Sąd Okręgowy nadał wyrokowi w zakresie pkt 1 na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 kpc.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku .